

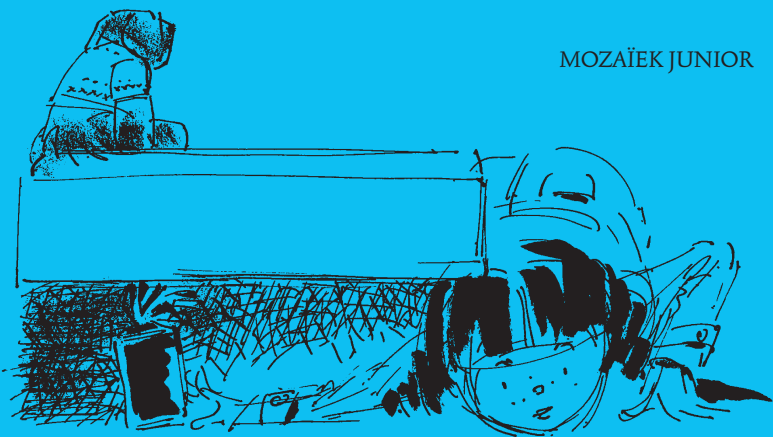
De knuffel van Sofie

Veertig vrolijke voorleesverhalen

Annemarie ten Brinke & Willemijn de Weerd

Met illustraties van Marie-Sophie Mejan

MOZAÏEK JUNIOR

De knuffel van Sofie

Ook verkrijgbaar:

De wiebeltand van Sofie

ISBN 978 90 239 9229 5

Illustraties omslag en binnenwerk Marie-Sophie Mejan

Ontwerp omslag en binnenwerk Hans Boshuyer

NUR 281

ISBN 978 90 239 9326 1

© 2009 Uitgeverij Mozaïek, Zoetermeer

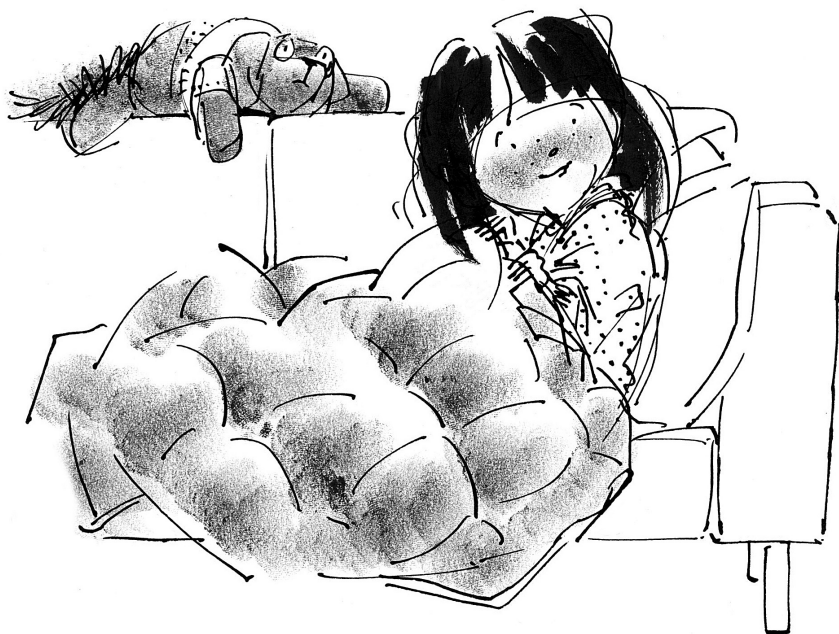
Mozaïek Junior is een imprint van Uitgeverij Mozaïek

Alle rechten voorbehouden

www.uitgeverijmozaiek.nl

Annemarie ten Brinke & Willemijn de Weerd

De knuffel van Sofie

Met illustraties van Marie-Sophie Mejan

Mozaïek Junior

Inhoud

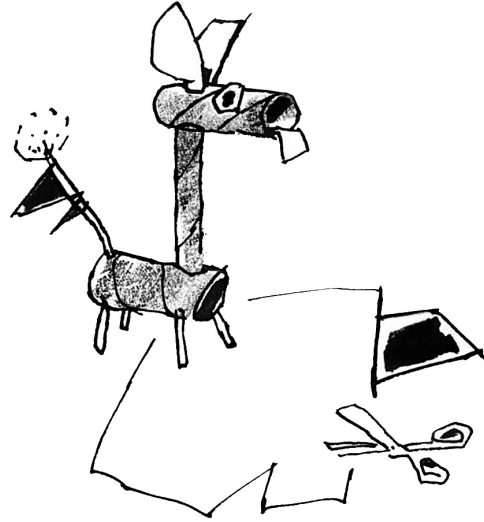
De oma van Lies 6
Verrassing 8
De oppas 10
Fluf 12
Eerlijk zijn 14
1 april 16
Snoeien 18
De juf is weg 20
Stickertjes plakken 22
De juf is niet lief 24
Vaderdagcadeau 26
Feestje 28
Jarig 30
Feest vieren 32
Op vakantie 34
Spelen 36
Kwijt 38
Korsten 40
Familiëdag 42
Detectives 44

Aanhangfiets 46
Heel stout! 48
Altijd hetzelfde liedje 50
Een beetje vies 52
Rijmen 54
Verhuizen 56
Ziek 58
Moeilijke namen 60
Juf op bezoek 62
Grote schoonmaak 64
Ongezonder 66
Nat bed 68
Lotte is jarig 70
De ark 72
Waarom? 74
Een lichtje zijn 76
Kerstfeest 78
Schaatsen 80
Flink zijn 82
Vuurwerk 84

De oma van Lies

‘Mama,’ roept Sofie, ‘kom eens kijken.’
Mama schudt nee en praat weer verder.
Ze heeft tante Wil aan de telefoon en dat duurt altijd erg lang.
‘Mam, ik heb iets heel moois gemaakt!’
Mama houdt haar hand voor de telefoon.
‘Nu niet, Sofie, ik ben even aan het bellen.’
Ja, dat ziet Sofie ook wel.

Mama praat hard door de telefoon en ze moet erg lachen. Het is vast heel leuk.
Sofie heeft ook zin om te bellen.
Eindelijk is mama klaar.
‘Je hebt goed gewacht, knap hoor! Ik ga even boven de was doen, ga je mee?’
‘Ik blijf liever beneden,’ zegt Sofie.

Sofie wacht tot mama boven is. Dan pakt ze de telefoon. Nu is het mijn beurt om te bellen, denkt ze. Dat kan ik best! Wie zal ik eens gaan bellen? Eh, oma! Ja, dat is leuk!

Sofie toetst een paar nummers in.

Er komt niemand aan de telefoon. Het blijft stil.

Sofie drukt nog meer nummers in, maar nu hoort ze alleen een raar gepiep.

Het is wel moeilijk hoor, bellen. Nog maar een keer proberen. Sofie toetst heel veel nummers in. Ja, nu klinkt er een stem.

‘Hallo!’

‘Hallo, bent u oma?’ vraagt Sofie.

‘Ja!’ zegt de stem. Maar het klinkt niet als de stem van oma.

‘Bent u ook mijn oma?’ vraagt Sofie.

‘Dat weet ik niet,’ zegt de stem.

‘Ik weet het ook niet!’ zegt Sofie.

Ze kan de mevrouw niet zien. Hoe weet ze nou of het haar oma is?

‘Hoe heet jij?’ vraagt de mevrouw.

‘Ik heet Sofie.’

‘Ik ben de oma van Lies. Dus niet jouw oma.’

‘Nee,’ zegt Sofie. Ze weet niet meer zo goed wat ze moet zeggen.

‘Dag Sofie.’

‘Dag oma, eh, mevrouw.’

Sofie legt gauw de hoorn weer op de telefoon.

‘Wat was jij aan het doen?’ vraagt mama verbaasd. ‘Had je iemand aan de telefoon?’

‘Ik heb zelf gebeld!’ zegt Sofie trots.

‘Met de oma van Lies.’

Verrassing

‘Ik ga even op bed liggen, Sofie. Ik heb een beetje hoofdpijn,’ zegt mama. ‘Als er iets is moet je maar roepen.’

Sofie knikt. Mama gaat naar boven. Nu zit ze helemaal alleen in de kamer. Want Lotte ligt ook in bed.

Wat is het stil. Sofie hoort de klok tikken.

Het is helemaal niet leuk alleen beneden. Sofie loopt naar boven.

Mama ligt in bed, ze heeft haar ogen dicht.

Sofie vindt het zelig voor mama.

Eigenlijk zou ze haar wel willen verrassen. Maar hoe?

Dan weet Sofie het. Ze gaat de badkamer schoon maken. Wat zal mama daar blij van worden! Dan voelt ze zich vast niet meer zo ziek. En het is nog leuk ook.

Mama heeft een spuitfles voor de badkamer. En Sofie houdt van spuiten.

Ze loopt naar de kast. Kijk, daar staat de fles. Op de bovenste plank. Sofie gaat op haar tenen staan. ‘Te hoog,’ zucht ze.

Ze pakt het krukje. Maar het lukt nog steeds niet.

Sofie zucht. Dat akelige spuitje ook. Hoe moet ze mama nou verrassen?

Maar wacht, mama heeft nog een spuitfles. En die staat niet hoog.

Mama doet dat altijd op haar polsen en in haar nek als ze weggaat. Het ruikt heel lekker.

Daar wordt de badkamer vast ook schoon van.

Zachtjes gaat Sofie naar mama's kamer. Mama ligt met haar ogen dicht op bed. Kijk, daar staat het potje. Sofie pakt het en sluipt naar de badkamer. Mama vindt het vast niet erg als ze dit spuitje gebruikt.

Op elke tegel spuit Sofie wat van dat lekkere spul. O, wat ruikt het fris. De badkamer is vast nog nooit zo schoon geweest.

Als ze klaar is gaat Sofie naar mama's bed.

'Ik heb een verrassing,' fluistert ze in mama's oor.

Mama gaat rechtop zitten. 'Een verrassing, wat fijn,' zegt ze.

Samen lopen ze naar de badkamer.

'Wat ruik ik toch,' zegt mama. 'Dat lijkt mijn parfum wel.'

Sofie knikt. Ze doet de badkamer open.

'Helemaal schoongemaakt!' Ze kijkt trots naar mama.

'Met mijn parfum?' vraagt mama verschrikt.

'Ja,' zegt Sofie zachtjes. 'De andere spuitfles stond te hoog.'

Mama begrijpt het. 'Maar het is niet zo handig dat mijn

parfum op is. Wat moet ik nou op als ik vanavond wegga?'

Sofie denkt even na. 'Gewoon het spuitje voor de badkamer,' zegt ze dan.

Maar of dat nou zo'n goed idee is...

De oppas

‘Waarom gaan jullie weg?’ vraagt Sofie aan papa en mama.

‘We gaan gezellig samen eten,’ zegt mama.

‘Mogen wij mee?’ vraagt Lotte.

‘Ja, dat is toch veel gezelliger?’ zegt Sofie.

‘Maar dan is Rachel helemaal voor niets gekomen,’ zegt papa. ‘Op wie moet ze dan passen?’

Ja, dat weet Sofie ook niet. Ze kijkt naar Rachel. Dat is wel een beetje zielig voor haar.

‘Wij blijven bij jou, hoor,’ zegt Sofie.

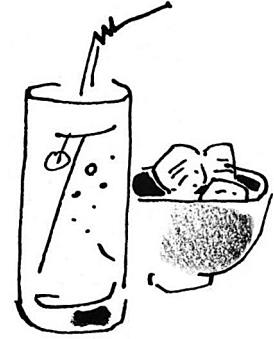
‘Gelukkig,’ zegt Rachel blij.

Met z’n drieën zwaaien ze papa en mama uit.

Lotte moet een beetje huilen.

‘Mama leest altijd een boekje met haar als ze moet huilen,’ zegt Sofie.

Rachel tilt Lotte op. ‘Kom maar, dan ga ik lekker wat drinken maken.’

‘En nu is het tijd om naar bed te gaan,’ zegt Rachel.

Ze trekken de pyjama’s aan en poetsen hun tanden.

‘Mama wast ook altijd onze gezichten,’ zegt Sofie.

‘Morgen weer,’ zegt Rachel.

Rachel stopt Sofie onder de dekens.

‘Mama zingt ook altijd nog een liedje over dat je niet bang hoeft te zijn.’

‘Dat liedje ken ik niet,’ zegt Rachel, ‘maar ik zing wel een ander liedje, goed?’

Daarna geeft ze Sofie een kus. ‘Ga maar lekker slapen!’

Sofie zucht. Ze kan zo echt niet slapen. Was mama er maar.
Wat hoort ze? Ze hoort Rachel praten. Zouden papa en mama al terug zijn?
Ze gaat gewoon stiekem even kijken.
Zachtjes loopt Sofie de trap af. Voorzichtig doet ze de deur open en kijkt om het hoekje.
Rachel is aan het praten. Met iemand aan de telefoon. Niet met papa en mama.
Sofie kijkt naar de trap. Wat is het donker. Ze durft niet meer naar boven.
Daar zit ze op de trap.
Helemaal alleen.

‘Wat zie ik hier?’ vraagt Rachel. ‘Kun jij niet slapen?’
‘Nee, het is zo raar zonder mama,’ zegt Sofie verdrietig.
‘Kom maar even op de bank zitten,’ zegt Rachel.
‘Wil je ook wat chips?’
Sofie knikt verbaasd. Ze gaat gauw met Rachel mee naar de kamer.
Ze krijgt zomaar een bakje met chips.
En ook wat drinken.
Dat is leuk, ’s avonds chips eten.
Van mama mag dat nooit!
Sofie gaat dicht tegen Rachel aanzitten.
‘Kom je een andere keer weer oppassen?’ vraagt Sofie.
‘Vast wel,’ zegt Rachel.

Fluf

‘Ik ga nooit meer met Fluf slapen,’ zegt Sofie.

‘Het is een kinderachtig babyhondje.’

Sofie ligt met haar nieuwe knuffelhondje in bed: Denise. Mama houdt Fluf in haar handen.

‘Weet je wat?’ zegt mama. ‘We leggen Fluf gewoon onder je bed. Als je hem mist, dan kun je hem zo pakken.’

Maar Sofie schudt haar hoofd. ‘Fluf stinkt, hij is kapot en heel kinderachtig. Hij mag niet op mijn kamer slapen.’

‘Weet je het echt zeker?’ vraagt mama.

Sofie knikt. Ze knuffelt Denise. Die ziet er zo mooi uit. Heel erg wit en nergens kapot.

Denise ruikt naar de speelgoedwinkel.

‘Nu lekker gaan slapen,’ zegt mama. Ze geeft Sofie een kus.

Sofie doet de staart van Denise onder haar neus en haar duim in haar mond.
De staart voelt een beetje hard. Maar dat is helemaal niet erg.

Het is al heel laat.

Sofie draait zich om. En nog een keer. Ze duimt met Denise en zonder Denise. En ze telt tot honderd. Maar het helpt niet.

‘Ik kan niet slapen, Denise.’

Sofie kijkt naar haar nieuwe hondje.

Maar Denise zegt niets. Dat is ook niet aardig.

‘Wil je een slaapliedje zingen?’ probeert Sofie.

Maar dat wil Denise niet.

‘Wil je me in slaap kriebelen?’

Denise blijft liggen en doet helemaal niets. Wat een vervelend hondje, zeg.

Sofie zucht eens diep en gooit Denise weg.

Dan klimt ze uit bed en doet de deur van haar slaapkamer open.

Voetje voor voetje loopt Sofie naar de trap.

Maar wat is dat? Ze voelt iets zachts aan haar voeten.

Kijk nou eens wie daar ligt. Het is Fluf!

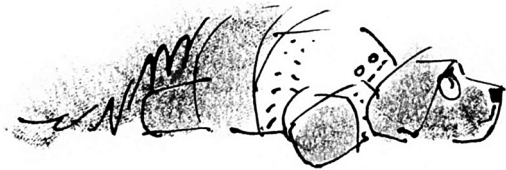
Sofie is helemaal blij.

‘Heb je op mij zitten wachten?’ vraagt Sofie en ze knuffelt Fluf.

Wat ruikt hij heerlijk. En wat is zijn staart lekker zacht.

Sofie bekijkt Fluf nog eens goed. Eigenlijk is hij
helemaal niet kinderachtig.

Samen kruipen ze in bed en Sofie
weet het zeker: ze wil nooit meer
een ander knuffelhondje.

Eerlijk zijn

‘Doe je voorzichtig met je beker op de nieuwe bank?’ zegt mama.

Sofie knikt en neemt een slok van haar warme melk.

Mama legt Lotte op bed. En als Sofie haar beker leeg heeft, moet ze ook naar boven.

Voorzichtig neemt ze nog een slok. En nog één.

‘Sofie, ben je klaar?’ roept mama. Sofie schrikt ervan.

O nee, nu laat ze de beker vallen.

Daar gaat de melk over de bank.

Sofie krijgt het helemaal warm.

Vlug gaat ze naar boven.

Zal mama boos zijn als de vlek ziet?

Mama poetst de tanden van Sofie.

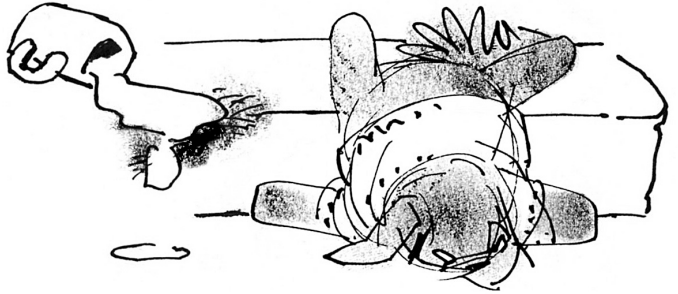
Zal de vlek er wel uit gaan? Ze trekt haar pyjama aan.

Zal ik het gewoon tegen mama zeggen? Sofie gaat in bed liggen.

Ze moet steeds aan de vlek denken. Die nare vlek op de mooie bank.

Mama kruipt gezellig bij Sofie in bed. Ze gaan eerst bidden.
'Wilt U de goede dingen zegenen en de verkeerde dingen vergeven?' bidt mama.
Sofie denkt aan verkeerde dingen.
Zou een vlek maken verkeerd zijn?

Mama doet haar ogen open.
En dan zegt Sofie zomaar: 'Ik heb een vlek gemaakt. Op de bank.'
Mama kijkt naar Sofie en Sofie naar mama.
Even is het helemaal stil.
'Ongelukjes kunnen gebeuren, dat geeft niks,' zegt mama.
'O,' zegt Sofie. 'Ik durfde het bijna niet te vertellen.'
'Het is goed dat je het gezegd hebt,' zegt mama. 'God zegt dat je eerlijk moet zijn.'
Sofie denkt diep na. 'Maar je mama kan boos worden als je het vertelt.'
'Dat klopt,' zegt mama. 'Maar het voelt ook niet fijn, als je iets niet vertelt.'
Dat is waar. Sofie voelde zich net helemaal niet vrolijk.
En dat kwam door de vlek. Zou het nu over zijn?
Sofie denkt aan de melk op de bank. Heel lang.
Het nare gevoel is over.
Wat fijn dat God heeft bedacht dat je eerlijk moet zijn.

1 april

'Sofie, je veter zit los,' roept Jeroen. Sofie staat samen met mama op het schoolplein.
Ze kijkt naar haar schoenen. Ze heeft niet eens veters.
'1 april!' Jeroen begint hard te lachen.
Sofie begrijpt er niks van. 'Mama, wat is 1 april?'
'1 april is een datum,' zegt mama. 'En op die dag mag je grapjes maken.'
Een hele dag grapjes maken. Daar heeft Sofie wel zin in.
Janne komt naast Sofie staan. 'De koningin komt vandaag op school!'
'Wat leuk!' roept Sofie.
Janne lacht: '1 april!'
Nu is ze er weer ingetrapt!

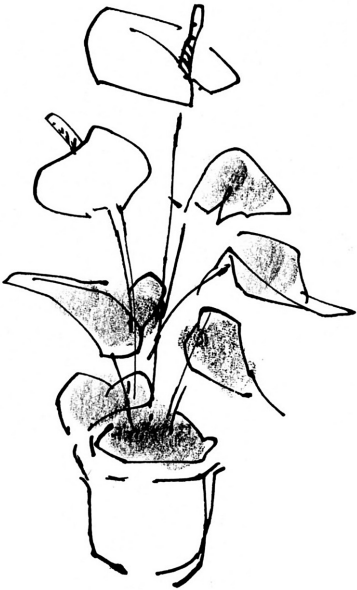
'Goedemorgen,' zegt de juf als iedereen in de kring zit. 'Weten jullie wat voor dag het vandaag is?'
'1 april,' roepen alle kinderen.
'Precies,' zegt de juf. 'Het is vandaag grapjesdag.
En met een juf hoef je nooit een 1-aprilgrap uit te halen. Dat weten jullie toch wel?'
'Waarom niet?' vraagt Jeroen.
De juf kijkt heel geheimzinnig. 'Juffen trappen nooit in 1-aprilgrappen.'
Sofie kijkt naar de juf. Zou dat echt zo zijn?

Dan gaan ze beginnen. Eerst mogen er kinderen vertellen.
Maar Sofie luistert niet. Ze heeft zo'n leuke 1-aprilgrap bedacht.
Zou juf erin trappen? Of trappen juffen echt niet in grapjes?
Ze probeert heel vies te kijken, maar dat is best
moeilijk als je eigenlijk moet lachen.
Dan steekt ze haar vinger op.
'Ik heb poep onder mijn schoen.'
'O bah,' zegt de juf. Ze trekt haar neus omhoog.
'Dat vind ik toch zo vies!'
Sofie knikt. 'Het zit ook al op de vloer.'
Ze moet bijna lachen, maar dat mag natuurlijk niet.
De juf kijkt helemaal niet blij.
'Kom maar mee naar buiten, dan maken we het
schoon.'
Sofie hinkelt naar voren. De juf kijkt met een vies
gezicht naar haar schoen.
Dan begint Sofie te lachen.
'1 april!' roept ze.
'Aah,' roept de juf. 'Is het echt een grap? Dan ben ik er
inetrapt.'
Alle kinderen lachen.
En Sofie weet het zeker: ook juffen kun je op 1 april voor de
gek houden.

Snoeien

‘Papa, mag ik u helpen?’

Sofie loopt de tuin in. Papa staat met een gekke schaar bij een struik.

‘Ja hoor,’ zegt papa. ‘Dat is goed. Deze hortensia moet gesnoeid worden.’

Hij knipt een paar takjes weg.

Sofie haalt vlug haar eigen schaar. Nu kan ze papa helpen.

Samen knippen ze verder. Papa de dikke takken en Sofie de dunne takjes.

‘Geweldig!’ Papa bekijkt de hortensia. ‘Goed gedaan, Sofie.’

Ze gaan naar de volgende struik. En ze snoeien nog veel meer in de tuin.

Maar daar worden Sofies handen wel koud van. Heel erg koud.

‘Ik ga naar binnen,’ zegt Sofie.

Papa knikt. ‘Dat is goed. Ik kom zo.’

Binnen gaat Sofie op de bank zitten. Ze bekijkt de plant in de vensterbank.

De plant ziet er niet mooi uit. En ook met de andere planten gaat het niet zo best. Ze zijn vast nog nooit gesnoeid.

Opeens heeft Sofie een idee. Ze pakt haar schaar en begint te knippen.

Alle takjes knipt ze kort. Dat is wel heel veel werk, maar Sofie vindt het leuk.

Haar handen worden nu niet koud. En wat zal papa blij zijn als hij de planten straks ziet.

Kijk, daar komt hij al aan.

‘Verrassing,’ roept Sofie.

Ze staat tussen de afgeknipte blaadjes.

Maar wat is dat nou? Papa kijkt helemaal niet blij. Hij bekijkt de planten.

En het is even helemaal stil.

‘Ik heb ze gesnoeid,’ zegt Sofie zachtjes. Waarom kijkt papa toch zo boos?

Papa tilt Sofie op.

‘Alleen in de tuin moet je snoeien,’ zegt hij.

‘Dat wist ik niet,’ zegt Sofie verdrietig. Ze wilde papa zo graag verrassen en nu is het niet gelukt.

‘Weet je wat we doen?’ zegt papa. ‘We halen nieuwe planten. En jij mag ze uitzoeken.’

Daar wordt Sofie weer vrolijk van.

‘Ik kies de mooiste planten uit,’ zegt ze blij.

‘En die planten zal ik nooit snoeien.’

De juf is weg

‘De juf is weg,’ zegt Jeroen als Sofie op het plein komt.

‘Onze juf?’ vraagt Sofie. ‘Waar is ze dan?’

‘Haar zus gaat trouwen,’ zegt Jeroen.

‘Hoe weet jij dat?’

‘Dat heeft ze toch verteld.’

Sofie weet het niet meer. ‘En wie is er dan bij ons?’

‘Juf Els,’ zegt Jeroen. ‘En ze is niet lief.

Als ze boos is trekt ze aan je oren.’

Sofie staat stil. ‘Echt waar?’

‘Ik denk van wel,’ zegt Jeroen.

Sofie draait zich om. ‘Ik ga naar mama,’ zegt ze.

Mama is op het plein. Ze praat met de moeder van Janne.

‘Ik ga met jou mee naar huis,’ zegt Sofie.

‘Waarom?’ vraagt mama verbaasd.

‘Onze juf is weg.’ Sofies stem bibbert een beetje.

‘Dat geeft toch niets?’ Mama slaat een arm om haar heen.

‘Maar juf Els is er,’ zegt Sofie, ‘en ze trekt aan je oren. Dat heeft Jeroen zelf gezegd. Ik wil geen zere oren.’

Mama lacht. Dat is niet leuk. Mama lacht overal om. Maar Sofie meent het echt.

‘Ik breng je wel,’ zegt mama.

Sofie houdt mama goed vast. Ze kijkt even naar juf Els en gaat dan snel op haar stoel zitten. De juf ziet er best aardig uit. Gelukkig.

Even later zijn ze stil aan het werk. Sofie zit naast Jeroen.

‘Ze is best aardig,’ fluistert Sofie.

‘Sofie,’ zegt juf Els, ‘wil je even stil zijn?’

‘En ze trekt niemand aan de oren,’ zegt Sofie snel.

Daar komt de juf aan. Ze loopt naar Sofie. Sofie schrikt heel erg. Zou het toch waar zijn wat Jeroen heeft gezegd? Ze doet haar handen voor haar oren.

‘Nee!’ roept ze heel hard. ‘Niet aan mijn oren trekken!’

Even is het stil. Dan moet juf Els heel erg lachen en de andere kinderen ook.

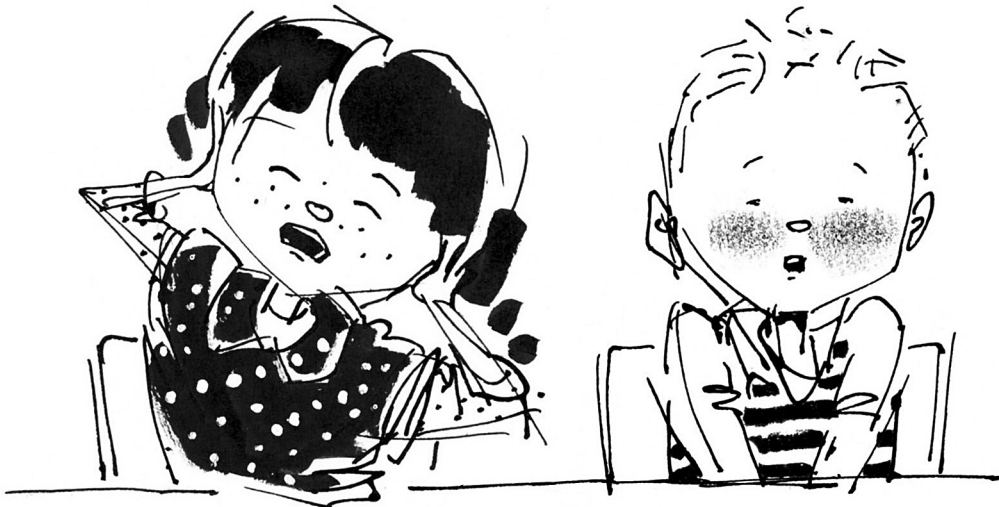
‘Ik trek toch niet aan iemands oren,’ zegt juf Els.

‘Wel waar,’ zegt Sofie, ‘Jeroen zei het zelf.’

Iedereen kijkt naar Jeroen.

‘Ik dacht het alleen,’ zegt Jeroen zacht. En hij wordt heel rood.

Net goed, vindt Sofie. Had hij maar niets zoiets moeten verzinnen.

Na het enthousiast ontvangen voorleesboek *De wiebeltand van Sofie* verschijnt er weer een nieuwe bundel avonturen van het eigenwijze meisje Sofie, haar zusje Lotte en buurjongetje Bram.

De verhalen zijn humoristisch en herkenbaar en gaan over alledaagse gebeurtenissen. Over de onmisbare knuffel, knoeien op de bank, 1-aprilgrappen en vaderdag...

Niet alleen kinderen, maar ook de voorlezende volwassenen zullen van de verhalen genieten.

De verhaaltjes zijn kort, en daarmee ook zeer geschikt voor gebruik in de klas.

Annemarie ten Brinke en Willemijn de Weerd, beiden uit 1978, beiden parttime werkzaam in het basisonderwijs, hebben al verschillende boeken voor kinderen op hun naam staan. *Ik ben niet bang* werd bekroond met de christelijke kinderboekenprijs Het Hoogste Woord.

Marie-Sophie Mejan maakte ook voor dit deel weer de illustraties. Ze illustreert veel (kinder)boeken en staat bekend om haar karakteristieke stijl. Voor *Lemniscaat* maakte ze o.a. het prentenboek *Mildred Muis*.

De pers over *De wiebeltand van Sofie*:

‘Een prachtig gebonden boek, bij uitstek geschikt om aan de onderbouw voor te lezen.’ – Nederlandse Bibliotheekdienst

‘Eigentijdse stukjes vol kleuterlogica in een vlot leesbare stijl.’ – *Reformatorisch Dagblad*

www.uitgeverijmozaiek.nl

ISBN 978 90 239 9326 1 NUR 281

